

Росошик Ю. С., Кобченко А. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНИХ РЕКРЕАЦІЙНИХ КОМПЛЕКСІВ
В УКРАЇНІ**

На сьогоднішній день характерним є зростання ролі рекреації в усіх сферах життя суспільства. По-перше, рекреаційна діяльність є невід'ємною частиною економіки країни, адже залучає велику кількість рекреаційних, трудових, матеріальних ресурсів, а також технологій. Матеріальне виробництво і ринок послуг все більше орієнтуються на ринок рекреаційних послуг. Крім того, відпочинок має виключне значення для відтворення робочої сили. По-друге, рекреаційна діяльність спрямована на відпочинок та оздоровлення населення, підвищення його інтелектуального та культурного рівня, тобто виконує певні суспільні функції.

Недарма туристично-рекреаційна сфера визнана однією з пріоритетних в економіці України, адже її розвиток дасть змогу підняти рівень економічного та соціального розвитку країни. Саме тому проблема розвитку регіональних рекреаційних комплексів в Україні є досить актуальною та потребує подальшого дослідження.

Рекреаційний комплекс – це сукупність галузей і видів економічної діяльності, які забезпечують рекреаційними послугами населення країни, регіону, міста та створюють необхідні передумови для нормального функціонування рекреаційно-туристичного господарства [1].

Рекреаційно-туристичний комплекс має ознаки самостійного об'єкта: спеціалізовану матеріально-технічну базу; специфічні природно-антропогенні ресурси; унікальність продукування послуг і власної технології обслуговування; суспільну значимість, в тому числі економічну, соціальну, екологічну і політичну [2].

Україна має значні переваги у вигляді вигідного географічного розташування, різноманітних форм рельєфу, сприятливого клімату, великої кількості природних

та історико-культурних ресурсів тощо. Особливої уваги рекреантів заслуговують Карпатські та Кримські гори, узбережжя Чорного та Азовського морів, велика кількість бальнеологічних та грязьових курортів, значні площі вкритих лісами територій, об'єкти природно-заповідного фонду, відомі на весь світ спелеоресурси, а також річки, озера, ставки тощо. Під охороною держави знаходяться понад 70 тисяч історико-культурних пам'яток, з яких сім належать до списку об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО. Це говорить про те, що країна має значну основу для розвитку рекреаційно-туристичної діяльності.

Однак на сьогоднішній день рекреаційно-туристичний комплекс України використовує свої можливості не в повній мірі. Причинами цього є недостатньо розвинена туристична інфраструктура, застаріла матеріально-технічна база, брак кваліфікованих кадрів у сфері туризму, відсутність належної підтримки держави тощо.

Тому для розвитку регіональних рекреаційних комплексів в Україні необхідні бути виконані наступні завдання:

- формування рекреаційно-туристичної політики з орієнтацією на розвиток зеленого туризму на державному та регіональному рівнях;
- створення необхідної законодавчої бази для розвитку малого та середнього бізнесу у сфері туризму;
- розбудова та вдосконалення туристичної інфраструктури (побудова нових і реконструкція вже існуючих лікувально-оздоровчих закладів, готелів; утримання та благоустрій місць масового відпочинку; розвиток транспортної інфраструктури; створення туристично-інформаційних центрів тощо);
- модернізація матеріально-технічної бази об'єктів туристичної інфраструктури;
- реставрація історико-культурних пам'яток;
- запровадження інновацій в системі обслуговування рекреантів;
- оптимізація структури управління в галузі туризму;
- підготовка кваліфікованих кадрів для сфери туризму;

- проведення маркетингових заходів щодо популяризації рекреаційно-туристичного продукту на державному та світовому рівнях.

Отже, реалізація вищезазначених завдань дасть змогу розвивати регіональні рекреаційні комплекси України значними темпами, що дасть змогу активізувати внутрішній туризм, а також залучати іноземних туристів. Це, в свою чергу, дасть поштовх для підвищення рівня економічного розвитку та рівня життя населення країни. Однак без конструктивного втручання держави досягти цієї мети буде неможливо. Саме за її безпосередньої участі можлива реалізація даних завдань.

Список використаних джерел:

1. Топчієв О. Г. Суспільно-географічні дослідження: методологія, методи, методики : навч. посіб. / О. Г. Топчієв. – О. : Астропринт, 2005. – 632 с.
2. Стеченко Д. М. Розміщення продуктивних сил і регіоналістика : підруч. / Д. М. Стеченко. – К. : Вікар, 2006. – 396 с.

Рукас В. А., к. е. н. Хуторської П. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

РОЛЬ ТА МЕТОДИ НОРМУВАННЯ ОБОРОТНИХ ЗАСОБІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Важливим моментом в організації оборотних засобів сільськогосподарських підприємств є визначення потреби в них для здійснення безперервного процесу виробництва. При одній і тій же структурі та в однаковому обсязі виробництва підприємство може мати в процесі виробництва і обігу різні суми коштів. Якщо той самий обсяг продукції зробити з меншими витратами, то вивільнення коштів дозволить забезпечити поліпшення показників господарювання. Тому дуже важливо визначити дійсну потребу в оборотних засобах, що визначається шляхом нормування.

Метою нормування оборотних засобів є визначення такої їх потреби для підприємства, при якій не виникає труднощів з фінансуванням виробничого